

Εκεί ήταν. Ο DuLoc. Ο φονιάς του άντρα που τον μεγάλωσε. Του πατέρα του. Έσφιξε τα δόντια και προσπάθησε να ηρεμήσει. Μάταια. Το δεξί του χέρι χάιδευε τη λαβή του στιλέτου που είχε κρυμμένο στο πίσω μέρος της ασπίδας του. Το έβλεπε να σχίζει τον αέρα και να καρφώνεται στο δεξί του μάτι. Μπορούσε να το κάνει, το ήξερε, αλλά... και μετά; Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά που σχεδόν σκέπαζε τη φωνή της λογικής που του έλεγε: *Περίμενε. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Είσαι περιτριγυρισμένος από εχθρούς. Ντρώου και Ζένθαριμ. Μισητά όντα για σένα και τον θεό σου. Όχι τώρα. Θυμήσου το όνομά σου. Είσαι ο Feithin, αυτός που περιμένει, αυτός που караδοκεί.* Το βλέμμα του άφησε για λίγο το αυτάρεσκο πρόσωπο του δολοφόνου και καρφώθηκε στο τρομακτικό τέρας που αιωρούνταν λίγα μέτρα πίσω του. Το τρομερό Beholder. Μια μάζα από μάτια και δόντια, ίσως πιο επικίνδυνο και από τον μαύρο δράκο των βάλτων. Βαθιά μέσα του ήξερε πως κανονικά θα έπρεπε να νιώθει τρόμο, αλλά αυτή τη στιγμή η οργή του ήταν τόσο μεγάλη, η δίψα του για εκδίκηση τόσο απόλυτη, που το έβλεπε σαν ένα ακόμα εμπόδιο, κάτι που έπρεπε να προσπεράσει για να φτάσει στον στόχο του. Το κεφάλι του τον πονούσε στα σημεία όπου τα πλοκάμια ενός άλλου βδελύγματος, εκείνου του τρελού illithid, είχαν μπει μέσα στη σάρκα του, τρυπώντας σχεδόν το κρανίο του, αναζητώντας το μυαλό του. Ρίγησε με την ανάμνηση αυτή, αλλά δεν έδωσε σημασία. Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα και άφησε το χέρι του να πέσει άψυχο στο πλάι. Θα περίμενε. Κάποια άλλη στιγμή, κάπου αλλού, στα σκοτεινά, όπως του είχε διδάξει ο πατέρας του, θα έπαιρνε την εκδίκησή του. *Αρκεί να καρφώσεις τη λάμα τρία δάχτυλα στα σημεία που σου έδειξα,* συνήθιζε να του λέει, όταν πια είχε ενηλικιωθεί και γνώριζε πολύ καλά την ανατομία ενός ανθρώπινου σώματος. Γύρισε να πει κάτι στον Yaramon, να τον καθησυχάσει πως θα είναι φρόνιμος, όταν η προπορευόμενη drow πέταξε τον μεταξωτό της μανδύα και όρμησε με τις λεπίδες της γυμνές πάνω στο ανοσοιούργημα. Χωρίς καμία σκέψη, δρώντας αποκλειστικά από ένστικτο και μίσος, άρχισε να τρέχει. Η μοίρα ή ο Smoothhands, του έδιναν μια ευκαιρία, ένα μικρό χάος για να χτυπήσει απαρατήρητος. Το χέρι του έτρεμε καθώς άφηνε το στιλέτο από τα δάχτυλά του. Ο στόχος του ήταν καλός, όχι όμως τόσο όσο θα ήθελε. Αντί να καρφωθεί λίγο πιο δεξιά από την τραχεία του DuLoc, κόβοντας μια για πάντα το νήμα της μιαρής του ύπαρξης, απλώς έξιψε λίγο τη σφαγίτιδα φλέβα. Είχε προδώσει τη θέση του και ο στόχος του τον είχε ανακαλύψει. Το ίδιο και τα τσιράκια του. Το σώμα του κινούνταν από μόνο του, κάθε κίνηση αποφυγής που ήξερε, κάθε τούμπα, άλμα και ακροβατικό που είχε μάθει ποτέ του, διαδεχόταν το ένα το άλλο ασυναίσθητα, ενώ τα πόδια του μόλις που ακουμπούσαν το έδαφος, πηγαίνοντάς τον όλο και πιο κοντά στο θήραμά του. Μια τεράστια σκιά τον κάλυψε, και το συνειδητό μέρος του είναι του, κατάλαβε πως ήταν δίπλα στο αηδιαστικό beholder. Κύλισε μακριά από τα γεμάτα σάλια δόντια του, ξεθηκαρώνοντας τον Θεριστή. Με αυτόν θα σκότωνε τον DuLoc, ο οποίος απομακρυνόταν γρήγορα. Δεν τον ένοιαζε. Θα τον έφτανε και θα τον σκότωνε. Μια λαμπερή αστραπή από κάπου πίσω του χτύπησε τον DuLoc κατάστηθα και τον έριξε αιμόφυρτο στο πατημένο χώμα. *Ο Gabriel,* σκέφτηκε και χαμογέλασε. *Μπορείς πάντα να βασίζεσαι στον όρκο ενός ιερέα.* Με δυο δρασκελιές βρέθηκε πάνω από το ματωμένο σώμα του εχθρού του. Ζούσε ακόμα. Ωραία. Κλώτσησε μακριά το garieg που ίσως να είχε αφαιρέσει τη ζωή του πατέρα του και γονάτισε πάνω από το κορμί του δολοφόνου. Επικαλούμενος τη δύναμη του Smoothhands τον ανάγκασε να ανοίξει τα μάτια του. Η αγιασμένη λεπίδα του Fin`rai χάραζε μια κοκκινωπή γραμμή στο τσιτωμένο δέρμα κάτω από το καλοξυρισμένο σαγόνι του DuLoc.

«Η ζωή σου είναι στα χέρια μου», ψιθύρισε βραχνά ο Fufo. Εκείνη τη στιγμή ένα βαρύ γνώριμο χέρι έπεσε στον ώμο του. Κατάλαβε πως ήταν ο Yagamon προτού καν ακούσει τη φωνή του. Πάντα τον πρόσεχε, ακόμα κι όταν δεν το έκανε ο ίδιος.

«Να τον δέσω;» ρώτησε απλά, θέλοντας να βοηθήσει ακόμα κι έτσι να πάρει την πολυπόθητη εκδίκηση.

«Όχι», ήταν η απάντηση που έλαβε ο γιγαντόσωμος πολεμιστής από την πλάτη του συντρόφου του.

«Θα τον σκοτώσεις;» ρώτησε χωρίς χρώμα στη φωνή του, ίσως επειδή γνώριζε ήδη την απάντηση.

«Από αυτόν εξαρτάται», αποκρίθηκε ο Fufo χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια του από το πρόσωπο του θηράματός του.

«Τι θέλεις, άφησέ με!» απαίτησε ο DuLoc με αυταρχικό ύφος.

«Πριν από έναν χρόνο, στο Baldur's Gate, σκότωσες τον Foxgrove», τον κατηγορήσε ο Fufo, αγνοώντας την απαίτησή του θύματός του.

«Foxgrove, δε μου λέει τίποτα το όνομα αυτό!» αποκρίθηκε ο φονιάς αδιάφορα. Στον Fufo φάνηκε πως οι κόρες των ματιών του μίκρυναν ελαφρώς όταν ξεστόμισε το όνομα του πατέρα του, το δικό του όνομα.

«Ήταν πράκτορας των Harpers», συνέχισε, ενώ το χέρι του έτρεμε από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να μην του κόψει τον λαιμό. Ήθελε να βεβαιωθεί πρώτα, το όφειλε στον άνθρωπο που τον μεγάλωσε.

«Ποιος ασχολείται με τους Harpers, αυτούς τους άchr...»

Τα τελευταία λόγια του δολοφόνου αντικαταστήθηκαν από υγρούς ακατάληπτους ήχους, καθώς πνιγόταν από το αίμα που ξεχυνόταν με ορμή από το στόμα του. Μια βαθιά τομή σχεδόν χώριζε το άλλοτε όμορφο κεφάλι του από το υπόλοιπο σώμα. Το βλέμμα του Fufo, καθώς παρατηρούσε ξέπνοα το κορμί του ορκισμένου του εχθρού να σπαρταρά από τους επιθανάτιους σπασμούς, έλαμπε από μια σκοτεινή αγαλλίαση. Μόνο όταν το άλικο ποτάμι έπαψε να κυλά και μια μεγάλη κολλώδης λίμνη αίματος είχε δημιουργηθεί κάτω από τα πόδια του, γονάτισε και ευχαρίστησε τον Smoothhands που του επέτρεψε να πάρει την εκδίκησή του. Σκούπισε το αίμα από την καθαγιασμένη λεπίδα στην ασπίδα του, βάζοντας ένα πιο σκούρο κόκκινο το εξάκτινο αστέρι που τη στόλιζε και με δάκρυα στα μάτια στράφηκε προς το μέρος των συντρόφων των.